

Profeten Joel.

I Kapitlet.

Landet ödelagdt af gräshoppor. Fasta påhjudes.

Herrens ord skedde till Joel, Petuels son.

2. Hören detta, I gamle, och gifven akt, I alla landets inbyggare! Har något sådant skett i edra dagar eller i edra fäders dagar?

3. Förtäljen därom för edra barn, och edra barn förtälje det för sina barn, och deras barn för sina efterkommande!

4. Hvad lämnadt var af gräsmasken, det förtärde gräshoppan; och hvad kvar var efter gräshoppan, det förtärde syrsan; och hvad kvar var efter syrsan, det förtärde gräsflyet.

5. Vaknen upp, I druckne, och gräten, och jämnren eder alle I, som dricken vin, öfver drufvosaften, att den är ryckt ifrån eder mun!

6. Ty ett folk har dragit upp emot mitt land, starkt och oräkneligt; dess tänder äro ett lejons tänder, och dess oxeltänder en lejoninnas.

7. Det har gjort min vinstock öde och brutit ned mitt fikonträd, afskalat det i grund och fällt det, dess grenar hafva hvitnat.

8. Jämra dig såsom en jungfru, som kläder sig i säck för sin ungdoms brudgums skull!

9. Det är förbi med spis- och drickoffer i Herrens hus, prästerna, Herrens tjänare, sörja.

10. Fältet är ödelagdt, marken ty-

nar, ty säden är ödelagd, drufvan borttorkad, oliven vissnad.

11. Stån med skam, I åkermän! Jämren eder, I vingårdsmän, öfver hvetet och öfver bjuggen! ty markens gröda är förstörd. *Es. 16: 10. Jer. 48: 33.*

12. Vinstocken är förtorkad, och fikonträdet är vissnadt, granat och palm och äppelträd och alla träd på marken hafva torkat bort; ty all glädje ibland människors barn är kommen på skam.

13. Omgjorden eder och klagen, I präster! jämren eder, I altartjänare, kommen, liggen hela natten i säckar, I min Guds tjänare! ty spisoffer och drickoffer äro förhållna ifrån eder Guds hus.

14. Pålysen fasta, utropen högtid, församlen de äldste, alla landets inbyggare till Herrens, eder Guds, hus och ropen till Herren! *Joel 2: 15.*

15. Ack, hvilken dag! ty nära är Herrens dag, och såsom ett våld ifrån den Allsvåldige kommer han.

Es. 13: 6, 9. Joel 2: 1.

16. Är icke födan försvunnen inför våra ögon, all glädje och fröjd ifrån vår Guds hus?

17. Sadeskornen äro förmultnade under sina kokor, förrådshusen äro ödelagda, ladorna nedrifna; ty säden är vissnad.

18. Huru stånkar boskapen, ängslas boskaphjordarne! ty betesmark finns ej för dem; äfven fårahjordarne försmäkta.

Ps. 104: 27.

19. Till dig, Herre, ropar jag, ty en eld har förtärt ängarna i öknen, och lågan har förbränt alla markens träd.

20. Själva markens djur se med trängtan upp till dig, ty vattubäckarne äro förtorkade, och eld har förtärt ängarna i öknen

Job 39: 3. Ps. 147: 9. Jon. 3: 8.

2 Kapitlet.

Herrens dag. Rätt bot. Andans utgjutande.

Stöten i basun på Zion och blåsen larm på min helgedoms berg! Bäfve alla de som bo i landet! ty Herrens dag kommer, ja, den är nära.

Joel 1: 15.

2. En dag af mörker och dimma, en dag af mörker och töcken; såsom en morgonrodnad, utbredd öfver bergen, kommer ett folk, talrikt och starkt, hvares like icke har varit ifrån fordom tid och ej skall varda mer härefter i åldrar ifrån släkte till släkte.

Am. 5: 18. Zef. 1: 14.

3. Framför dem går tårande eld och bakom dem brännande låga. Likt en Edens lustgård ligger landet framför dem, och bakom dem är en öde öken, och intet har undsluppit dem.

4. Såsom hästars utseende är deras utseende, och såsom ryttare så löpa de.

5. Med dån såsom af vagnar hoppa de öfver bergens spetsar, med dån såsom af eldslåga, som förtär strå, like ett starkt folk, ordnad till strid.

6. Vid deras åsyn skälfa folken, alla ansikten mista sin fägring.

Nah. 2: 10.

7. Såsom hjältar löpa de, såsom krigsmän bestiga de muren, och enhvar går sin väg fram, och de förväxla icke sina stigar.

8. Och de tränga icke den ene den andre, enhvar går sin bana, och mellan vapen slå de ned och afbryta ej sitt tåg.

9. I staden springa de omkring, på muren löpa de, i husen uppstiga de, genom fönstren gå de in såsom tjuften.

10. Vid deras åsyn bäfvar jorden, skälfer himmelen, sol och måne svartna, och stjärnorna draga in sin glans.

11. Och Herren låter sitt dunder ljuda framför sin här; ty hans läger

är ganska stort, och stark är der som utträtt hans ord, och Herrens dag är stor och ganska förskräcklig; ho kan uthärda den?

12. Dock äfven nu, så säger Herren, omvänden eder till mig af allt edert hjärta och med fasta och med gråt och med klagan

Ords. 28: 13. Es. 45: 22.

13. och rifven edert hjärta och icke edra kläder och omvänden eder till Herren, eder Gud! ty nådig och barmhärtig är han, långmodig och stor i nåd, och han ångrad det onda.

2 Mos. 34: 6. Ps. 57: 19. 86: 15. 103: 8. 145: 8.

14. Ho vet? Han torde ännu en gång ångra sig och lämna kvar efter sig välsignelse, till spisoffer och drickoffer åt Herren, eder Gud.

Jer. 18: 8. Jon. 3: 9.

15. Stöten i basun på Zion, pålysen fasta, utropen högtid! Joel 1: 14. Jon. 3: 5.

16. Församlen folket, pålysen sammankomst, sanmankallen de gamle, församlen de små barnen och dem som dia vid brösten, ut gånge brudgum ur sin kammare och brud ur sitt gemak!

17. Mellan förhuset och altaret gråte prästerna, Herrens tjänare, och säge: Skona, o Herre, ditt folk, och gif icke din arvedel till hån, till en visa för hedningarne! Hvi skulle man säga ibland folken: hvar är deras Gud?

2 Mos. 32: 22. Ps. 79: 9, 10. 115: 2.

18. Och Herren nitälskade för sitt land och skonade sitt folk;

19. och Herren svarade och sade till sitt folk: »Si, jag skall sända eder säden och vinet och oljan, och i skolen varda mätte därutaf, och jag skall icke mer gifva eder till smälek ibland hedningarne.

5 Mos. 28: 11, 12.

20. Och hären ifrån norr skall jag jaga långt bort ifrån eder och drifva honom bort till ett torrt och öde land, dess främsta del till österhafvet och dess eftertrupp till västerhafvet, och han skall ruttna bort, så att stanken däraf skall uppstiga; ty stora ting kan han göra.

21. Frukta icke, du jord, men fröjda dig och gläds! ty stora ting kan Herren göra.

22. Frukten icke, I markens djur! ty öknens ängar skola grönska, och

trädet skall bära sin frukt, och fikonträd och vinstock skola gifva sina skatter.

23. Och fröjden eder, I Zions barn, och glädjens i Herren, eder Gud! ty han skall gifva eder arlaregn i rättan tid, likasom han sände eder ynnigt arlaregn och särlaregn i forna tider,

5 Mos. 11: 14. Jer. 5: 24.

24. och logarne skola blifva fulla af korn och pressarne flöda öfver utaf vin och olja.

25. Och jag skall ersätta eder de åren då gräshoppan, syrsan, gräsflyet och gräsmasken härjade, min stora här, hvilken jag hade sändt emot eder.

26. Och I skolen äta och varda mätte och prisa Herrens, eder Guds, namn, som med eder har underligen handlat, och mitt folk skall icke komma på skam till evig tid.

27. Och I skolen förnimma, att jag är midt i Israel, och att jag är Herren, eder Gud, och ingen mer; och mitt folk skall icke komma på skam till evig tid.

Es. 46: 9.

28. Och därefter skall jag utgjuta min anda öfver allt kött, och edra söner och edra döttrar skola profetera, edra äldste skola drömma drömmar, och edra unge män skola se syner.

Es. 44: 3. Ap. G. 2: 17.

29. Och äfven öfver tjänare och tjänarinuor skall jag utgjuta min anda i de dagarne.

Gal. 4: 6, 7.

30. Och jag skall gifva järtecken på himmelen och på jorden, blod och eld och pelare af rök.

31. Solen skall förvaudlas till mörker och månen till blod innan Herrens stora och förskräckliga dag kommer.

32. Och det skall ske, att livar och en som åkallar Herrens namn, han skall varda salig; ty på Zions berg och i Jerusalem skola undsluppne finnas, såsom Herren har sagt, och ibland de öfrigblifna sådane, hvilka Herren skall kalla. Es. 2: 3. Rom. 10: 13

3 Kapitlet.

Dem öfver folken i Josafats dal. Zions förnyelse.

Ty si, i de dagarne och på den tiden då jag åter upprättat Juda och Jerusalem,

2. då skall jag samla alla hednafolk och föra dem ned till Josafats dal, och där skall jag hålla råfst med dem öfver mitt folk och min arvedel Israel, som de hafva förskingrat ibland hedningarne; och mitt land delade de,

3. och om mitt folk kastade de lott och gäfvu en pilt för en sköka och sålde en flicka för en dryck vin.

4. Och till och med I, Tyrus och Sidon och Felisteas alla kretsar, hvad hafven I att säga mig? Männe I hafven något att vedergälla mig för, eller viljen af eder själfva göra mig något? Hastigt, snart skall jag låta edert dåd drabba edert eget hufvud, Es. 23 kap.

5. emedan I togen mitt silfver och mitt guld och förden mina bästa dyrbarheter in i edra palatser

6. och sålden Judas barn och Jerusalems barn åt Joniernas barn för att aflägsna dem ifrån deras eget land.

7. Si, jag skall kalla dem ifrån det rum, dit I hafven sålt dem, och låta edert dåd drabba edert hufvud.

8. Och jag skall sälja edra söner och edra döttrar i Judas barus hand, och de skola sälja dem till Sabeerna, till ett aflägsset folk, ty Herren har talat.

9. Utropen detta ibland hednafolken, uppbåden till krig, uppväcken ljältarne, må de nalkas, må de träda fram alla krigets män!

10. Sniden edra plogbillar till svärd och edra vingårdsknivar till spjut! Den svage säge: »Jag är stark».

11. Skynden och kommen, alla I hednafolk rundt omkring, och samlen eder! Sänd dit ned, o Herre, dina hjältar!

12. Må hednafolken uppväckas och draga åstad till Josafats dal! ty där skall jag sitta för att döma alla hednafolken rundt omkring.

2 Krön. 20: 1--26.

13. I låten lien gå! ty skörden är mogen. Kommen, trampen! ty pressen är full, presskaren rinna öfver, ty deras ondska är stor.

Luk. 10: 2. Joh. 4: 35. Upp. 14: 15, 18.

14. Skaror tränga på skaror i straffdomens dal, ty Herrens dag är nära i straffdomens dal.

15. Sol och måne svartna, och stjärnorna draga in sin glans. Joel 2: 10.

16. Och Herren skall ryta ifrån Zion och låta höra sin röst ifrån Jerusalem, och himmel och jord skola darra, men Herren vara en tillflykt för sitt folk och ett fäste för Israels barn. Es. 2: 3. Os. 11: 10.

17. Och I skolen erfara, att jag är Herren, eder Gud, som bor på Zion, min helgedoms berg; och Jerusalem skall warda en helgedom, och främlingar skola icke mer ingå där.

Upp. 21: 27.

18. Och det skall ske på den dagen, att bergen skola drypa af must och höjderna flyta af mjölk, och alla Judas bäckar skola flyta af vatten, och

en källa skall utgå ifrån Herrens hus och vattna Sittims dal.

Hes. 47: 1, 8. Am. 9: 13. Sak. 14: 8. Upp. 22: 1.

19. Egypten skall blifva till en öde-mark och Edom till en öde öken för våldet emot Judas barn, i hvilkas land de utgöto oskyldigt blod.

Ps. 79: 2, 3. Upp. 17: 6.

20. Men Juda skall vara bebodt för evigt och Jerusalem ifrån släkte till släkte.

21. Och jag skall lämnas deras blod, som jag ej hade hämnats, och Herren skall bo på Ziou.